

חַת־ת לַיּוֹם חַמִּישִׁי פְּרִשִׁת פְּנַחֶס (בְּחוֹ"ל בְּלֶק) ט"ו תמוז, ה'תשפ"ב

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמִישׁ / חַמִּישִׁי עִם רִשׁ"י

ה' אומר למשה להזכיר לבני ישראל להקריב קרבנות אפלו אחרי שהוא יסתלק מן העולם. שלא ישכחו את הקרבנות אותם צוה ה' להקריב.

ה' אומר למשה להזכיר לבני ישראל לקיים את מה שה' רוצה אפלו אחרי שמשה יסתלק מן העולם. שלא ישכחו להקריב את הקרבנות שה' בקש שיקריבו. עליהם לזכור להקריב את קרבן התמיד פעמים מדי יום בדיוק לפי הצווי של ה'.

הפסוקים האלה הם חלק מהתפלה, הקטע המתחיל במלים "ויזכור ה' אל משה לאמור" אמרים אותם כחלק מסדר הקרבנות לפני תפילת שחרית ולפני תפילת מנחה, לאחר החרבן תפלות שחרית ומנחה הן בנגד קרבן התמיד שהקרב בבקר ובערב.

ה' אומר למשה להזכיר לעם ישראל על הקרבן המיוחד שהקרב בשבת. אמרים את הפסוקים האלה בתפלת מוסף בשבת. כמו כן הוא מזכיר להם על קרבן ראש חודש, וגם את הפסוקים האלה אנו מזכירים בתפלת מוסף בראשי חודשים.

יחד עם כל כבשה המקרבת בקרבן מוסיפים מנחה עשויה מסלת (קמח מאד מבחר) ומשמן, ומוסיפים נסך- יין. עם כל כבש מקריבים עשירת האיפה סלת בלולה (מערבת) בשמן ורבע היין יין. עם כל איל מוסיפים שני עשרונים סלת בלולה (מערבת) עם שליש ההין שמן ושליש היין יין.

עם כל פר שמוקרב מוסיפים שלוש עשיריות האיפה סלת בלולה בחצי היין שמן וחצי היין יין.

קרבן התמיד: הקרב פעמים מדי יום. כבש אחד לעולה.

מוסף שבת- שני כבשים לעולה

מוסף ראש חודש – שני שורים, איל אחד ושבעה כבשים בעולה, ושעיר עזים לחטאת. (למקרה שבני ישראל עברו עברה בנוגע לבית המקדש או לאיזשהו קרבן מבלי לשים לב).

תְּהִלִּים / יוֹם ט"ו לַחֲדָשׁ פְּרָקִים ע"ז – ע"ח

פרק ע"ח מדבר אודות הנסים שה' עשה לבני ישראל מזמן יציאת מצרים עד שדוד המלך המלך. בפסוק הראשון המדבר אודות דוד המלך נאמר: "ויבחר בְּדוֹד עַבְדּוֹ, וַיִּקְחֵהוּ מִמְּכַלְאֵת צֹאן" (זהו

רש"י מסביר כיצד דוד המלך טפל באופן מיוחד בצאן: כשדוד המלך טפל בצאן, הוא שם לב שלא כל הכבשים קבלו מאכלים לאכול. הכבשים הגדולות והחזקות היו רצות מהר לתוף המרעה ואוכלות כמה שהן רצות. הכבשים המבגרות יותר, והכבשים הצעירות יותר היו מגיעות לשדה, אבל לא נותר להם עשב רך לאכילה. העשב שנותר היה קשה מדי עבורן לאכול, ולכן הן נותרו רעבות.

לכן, בנה דוד גדרות כדי לשמר על הצאן, הוא שם את הכבשים החזקות בתוף גדר אחת, את הכבשים הצעירות בגדר נוספת ואת הכבשים המבגרות בגדר נוספת.

כשהם הלכו למרעה חדש, דוד המלך קדם כל שחרר את הצאן הצעירות. הן רצו לשדה ואכלו את העשב הרך ביותר שהיה קל לשנים שלהם לנגס בו. ואז דוד המלך שחרר את הצאן המבגרות ביותר, עדין נותר עוד הרבה עשב רך בעבורן והן אכלו ממנו עד ששבעו. לבסוף, דוד המלך שחרר את הכבשים החזקות לתוף השדה ולמרות שרוב העשב שנותר היה עשב קשה הן אכלו אותו ללא בעיות.

ה' ראה כיצד דוד המלך נזהר לטפל בכל כבשה וכבשה בדרך שלה היא זקוקה. וידע שמיישהו שמטפל כך אפלו בכבשים הצעירות ידאג באופן כזה לכל יהודי ויהודי. זו הסבה שה' בחר את דוד להיות מלך היהודים.

משה רבנו גם הוא היה רועה צאן שדאג לכל אחת מהכבשים ודאג לכל יהודי במסירות רבה לאורך השנים שבהם הנהיג את היהודים.

ה' מודא שכל נשיא שמנהיג את היהודים ידאג לכל אחד מהם! הרבי, הנשיא שלנו גם הוא דואג לכל יהודי ומודא שלכל אחד מאתנו יהיה את כל מה שצריך.

(הנה קשור לסרט "רגישות" בשפה האנגלית, המדגיש נקודה זו אצל הרבי

(<http://chabad.org/929769>)

תניא / אגרת התשובה פרק ג'

למדנו כיצד אדם מקים את מצות התשובה. הוא מחליט החלטה לקיים רק את מה שה' רוצה ולא לעבור עוד שום עברה. אם הוא עושה זאת, הוא לא יענש חס ושלום אבל בכל זאת לא יהיה לו את אותו קשר עם ה' כמו שהיה לו לפני שעבר עברה.

כדי להתקרב לה' שוב הוא צריך לתת לה' מתנה. בזמן שבית המקדש היה קיים, המתנה הזו הייתה קרבן. אחרי החורבן כשבית המקדש נחרב, המתנה הייתה צום.

אבל כעת גם זה השתנה. בימינו, אנחנו לא יכולים לצום כ"קרבן" כדי להתקרב לה'. הגופים שלנו אינם חזקים עוד כפי שהיו בדורות הקודמים ולכן הצומות יזיקו לנו. הגוף של היהודי לא שיקף לו, הוא שיקף לה'. ה' רק מרשה להשתמש בו ועלינו לשמור עליו ולטפל בו. אם צום מזיק לנו, סימן שזו לא הדרך הנכונה להתקרב לה'! חס ושלום נגיע למצב ההפוך.

אפלו בזמן המשנה והגמרא רק לאנשים בריאים שיכלו לצום מבלי להזיק לעצמם היה מתר לצום. הם יכלו להתפלל ולקיים מצוות למרות שהיו שרויים בצום.

אם כן, מה ביכלתנו לעשות אם איננו יכולים לצום כל כך הרבה? אנחנו יכולים לתת צדקה! היות וזו עבודה קשה להרויח את הכסף, הרי שנתנית הצדקה היא כאלו אנו נותנים חלק מעצמנו, בדיוק כמו שהצום נותן חלק מעצמנו לה'.

אפלו אם לא עבדתם קשה בעבור הכסף, למשל אם קבלתם אותו במתנה, היות ויכלתם לקנות משהו לעצמכם עם הכסף הזה, ובמקום זה בחרתם לתת אותו לצדקה, זה כאלו שנותנים חלק מאתנו לה'. זה כמו לצום- לתת חלק מאתנו לה'.

פעם, הגיע חסיד לרבי מהר"ש וספר לו שהוא עבר עברה ומרגיש מאד רע עם זה. הוא רצה שהרבי יעזר לו שוב להיות יהודי טוב. הרבי המהר"ש הורה לו לצום כמה מאות פעמים. אבל אז הוא הסביר: "האם אתה חושב שצום הכונה היא לא לאכול מהבקר ועד הערב? זו בעצם דיאטה. צום הכונה לעשות משהו עבור ה' שהוא קשה לך. כל פעם שאתה רוצה לומר משהו שאתה לא צריך לומר, או להסתכל במקום שאתה לא צריך להסתכל ואתה לא עושה זאת, אתה בעצם מתקרב לה' - וזה צום! התשובה שלך היא לעשות זאת כמה מאות פעמים".

היום יום / ט"ו תמוז

הרבי הרש"ב כתב במאמר, שלפעמים רוחניות יכולה להשביע אותנו. אנו יכולים להנות מהרוחניות במדה רבה כל כך שזה יהיה טוב יותר מאוכל!

ר' נחום מטשערנוביל אהב מאד לענות אמן יהא שמיה רבה (בקדיש) שהוא נהיה שמן מרב התענוג.

פעם הגיע חסיד לבית הרבנית אחרי התועדות עם הרבי שהסתיימה בשעה מאד מאחרת. באשר הרבנית שאלה אותו אם הוא רוצה לאכול משהו, ענה החסיד שאיננו רעב. הרבנית הגיבה: זה לא מפתיע, התועדות משביעה.

ספר המצות / מצות עשה קס"ח

בספר המצוות לומדים מצוה על חג הסוכות, - עלינו לשבת בסוכה במשך חג הסוכות. **מצות עשה קס"ח**

רמב"ם / הלכות שופר וסכה ולולב פרקים ג', ד', ה'

פרק ג' - בפרק זה מסיימים ללמד הלכות שופר. לומדים איך לתקע בשופר - שלושת סוגי הקולות - תקיעה, שברים ותרועה.

פרק ד' - מתחילים ללמד הלכות סכה. לומדים מהו הגדל המינימלי (הכי קטן) והמקסימלי (הכי גדול) של סכה בשנה ובאילו צורות אפשר לבנות אותה. הידעתם שסכה עגלה היא בשנה?

פרק ה' - בפרק זה לומדים את הלכות הסכה, החלק החשוב ביותר בסכה. לומדים מהו סכך פשוט ומה קורה אם התערב בו סכך לא פשוט. אחת ההלכות היא שיש לבנות את הסכה או להשתמש במקום שנבנה כדי לתת צל. לכן אם רואים איזה בור וחושבים לזחול פנימה ולכסות בסכך, זו איננה סכה בשנה.

זרכי החסידות / אהבת ישראל

הנה ספור על אהבת ישראל שהרבי ספר פעם בהתועדות:

פעם בשנה הרש"ב היה קטן, הוא שחק משחק יחד עם אחיו הגדול הרז"א (ר' זלמן אהרן). הרבי הרשב העמיד פנים שהוא חסיד שמגיע ליחידות.

"רבי" הוא אמר, "אני צריך תקוה, מה עלי לעשות?"

"על מה אתה צריך תקוה?" שאל הרז"א שהציג את תפקיד הרבי.

"פצחתי אגוזים בשבת" ענה הרבי הרש"ב "ורק אחר כך נודע לי שהאדמו"ר הזקן אוסר זאת בשבת".

הַרְזָ"א אָמַר לוֹ "הַתְּקוּן שֶׁלְּךָ הוּא לְהַזְהֵר וּלְהַתְּפִיל וְלֹאמַר בְּרִכּוֹת רַק מִתּוֹךְ הַסְּדוּר וְלֹא בְּעַל פֶּה".
אָבֵל הַרְבֵּי הַרְשָׁ"ב לֹא קִבַּל אֶת "הַתְּקוּן" הַזֶּה.

בְּשֵׂאמוֹ, הַרְבֵּנִית רַבָּקָה, שְׂאֵלָה מְדוּעַ, הַרְבֵּי הַרְשָׁ"ב עָנָה שֶׁזֶּה לֹא יוֹעִיל בְּגִלְל שְׂאֲחִיו אֵינְנוּ רַבִּי. בְּשֵׁרְבֵי
עוֹזֵר לִיהוּדִי, הוּא נֶאֱנַח לְפָנָי שֶׁהוּא עוֹנָה. בְּגִלְל שֶׁזֶה מְפָרִיעַ גַּם לוֹ! הֵיּוֹת וְהַרְזָ"א לֹא נֶאֱנַח, הַעֲצָה שֶׁלוֹ
גַּם הִיא לֹא תוֹעִיל.